

Cảm Nhiệm Thế

Chương 123 : Chương 123: Bạo phát

Edit: _BOSS_ lười

Gian phòng rất trống. Tống Gia Hào chỉ chỉ sô pha, lạnh nhạt nói: "Ngồi đi!"

Đợi đến khi ba người theo lời ngồi xuống, hắn lại hỏi: "Nói xem, yêu cầu của các người là gì?"

Hán tử và hai phụ nữ đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự nghi hoặc từ trong con mắt đôi bên.

Tống Gia Hào kỳ thực là một người rất khó nói.

Sự khoan dung và ôn hòa của hắn, xưa nay chỉ là dành cho người mình.

Tỷ như, Lưu Thiên Minh được hắn cho rằng là minh hữu và đồng bọn.

Đối với náo loạn bệnh viện, Tống Gia Hào cực kỳ căm ghét, phi thường căm hận.

Chỉ bất quá, chuyện thế này, hắn vẫn là lần đầu gặp phải.

Hán tử nhìn một chút nữ nhân ngồi ở bên cạnh, ánh mắt lóe lên một tia giao hoạt: "Kỳ thực chúng ta cũng không muốn làm thế này. Nhưng huynh đệ ta là xảy ra chuyện ở bệnh viện các người, hiện tại người đã

không gặp, các người nhất định phải phụ trách đến cùng."

Tống Gia Hào liếc mắt nhìn hần: "Đã thế, thì các người báo cảnh sát đi! Vẫn là để cho cảnh sát đến xử lý có phải tốt hơn không."

Hần tử tức khắc đình chỉ, một câu cũng không nói được.

Hần nguyên bản cho rằng, Tống Gia Hào là không muốn để cho tình thế khuếch trương, vì lẽ đó để cho mình tiến vào đàm luận. Không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời như vậy.

Báo cảnh sát làm cái gì ah!

Chuyện thế này cho dù là báo cảnh sát, cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể mang đến phiền phức cho mình.

Dẫu sao, Dương Không Sơn chỉ là mất tích ở bệnh viện, lại không có nói là tử vong ở bệnh viện. Vợ hần đã ở nhà và bệnh viện đều không tìm được người, vì lẽ đó thỉnh cầu thân bằng hảo hữu và hàng xóm xung quanh cùng nhau hỗ trợ.

Vào hôm qua đã thảo luận ở nhà, mấy lão nhân còn nói phải tìm bệnh viện đòi tiền. Bất luận người đã chết vẫn là sống, bệnh viện đều muốn phụ trách. Nói chung, chuyện này nhìn không đến tiền, tuyệt đối không thể buông tay. Cho dù sau này Dương Không Sơn có trở về, chẳng qua trả lại tiền cho bệnh viện là được.

Nói thì nói thế, hần tử thế nhưng lại hết sức hiểu rõ những lão nhân đó đang đánh đến ý định gì. Tiền mặt chỉ cần tiến vào túi áo bọn họ, liền đừng nghĩ đến việc lấy ra.

Kỳ thực, bản thân chẳng phải cũng nghĩ như thế sao?

Bằng không, bản thân theo Dương Không Sơn không quen không biết, ngày thường cũng chính là gặp mặt gật đầu chào hỏi, làm sao có khả năng nói như mới vừa ở cửa phòng làm việc: Hẳn là huynh đệ ta?

Thời đại này, huynh đệ chính là dùng để bán rẻ, tiền mới là sự thật.

Bệnh viện dù sao cũng là nơi người đến người đi, mỗi ngày đều phải mở cửa làm ăn. Nếu như trật tự bình thường bị quấy rầy, khẳng định sẽ hỗn loạn. Đối với chuyện này, trong lòng hán tử cũng có chừng mực. Hẳn cảm thấy, kỳ thực khả năng Dương Không Sơn bệnh chết ở bệnh viện cũng không lớn, hẳn là chạy đến đâu đó đi. Dẫu sao, giữa Dương Không Sơn và vợ có chút mâu thuẫn. Hiện tại người trong thôn đều đến, còn có người chỉ điểm mình trực tiếp tìm tới Viện trưởng để đàm phán. Như vậy, nói không chắc hôm nay liền có thể cầm đến tiền.

Nghĩ tới đây, khẩu khí nói chuyện của hán tử liền tức khắc mềm mỏng: "Chúng ta cũng là người hiểu chuyện, chỉ cần bệnh viện các người có thể tìm được huynh đệ ta, bây giờ chúng ta liền đi, một phút cũng sẽ không trì hoãn."

Tống Gia Hào trực tiếp coi thường câu nói này. Hắn chuyển ánh mắt nhìn tới một phụ nữ ngồi ở đối diện, nghiêm túc hỏi: "Nói đi! Các người muốn bao nhiêu tiền?"

Đối với cái chết của Dương Không Sơn, Tống Gia Hào vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn trong lòng.

Đúng, ngay lúc đó hẳn xác thực đã bị virus lây nhiễm. Thế nhưng vào lúc ấy Dương Không Sơn vẫn chưa có biến dị. Bê nguyên si thuật ngữ về

pháp luật, bản thân chính là tội phạm giết người đã giết một người còn chưa kịp phạm tội.

Nếu gia thuộc đã tìm tới cửa, Tống Gia Hào cảm thấy, nên dùng tiền tài để làm bồi thường.

Nữ nhân còn chưa có nói, hán tử bên cạnh đã hô lên: "500 vạn, một đồng cũng không thể thiếu."

Tống Gia Hào lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, châm biếm nói: "500 vạn? Người làm sao không đi cướp?"

Hán tử liền hỏi ngược lại: "Một cái mạng chẳng lẽ còn không đáng 500 vạn đồng?"

"Ai nói Dương Không Sơn đã chết rồi?"

Tống Gia Hào đột nhiên trở nên nổi giận: "Hiện tại hắn chỉ là mất tích, ta sở dĩ mời các người vào đây đàm luận, hoàn toàn là suy xét về phương diện nhân đạo. Người đừng cho rằng người bệnh viện hiền lành dễ bắt nạt. Muốn tiền phải không? Người đi cướp ngân hàng ah!"

Hán tử bị sự biến hóa bất thành hình của Tống Gia Hào làm cho có chút bối rối.

Không đợi hắn nghĩ kỹ nên trả lời thế nào, Tống Gia Hào đã kéo ra cửa phòng, chỉ đến bên ngoài, lạnh lùng hạ lệnh trực khách: "Đi ra ngoài, chuyện này ta đã không muốn đàm luận tiếp. Các người hoặc là báo cảnh sát, hoặc là muốn làm thế nào thì làm thế đó."

Hán tử có chút sốt ruột, reo lên không ngớt lời: "Được được được, 500 vạn quá nhiều. Vậy ta sẽ giảm bớt một ít. 480 vạn, có thể đi?"

Trong con mắt của Tống Gia Hào lộ ra hàn quang lạnh lẽo: "Ta kêu người đi ra ngoài!"

Nói xong câu đó, Tống Gia Hào lấy ra điện thoại di động, cấp tốc gọi điện thoại báo cảnh sát. Tiếp đó, đi tới trước bàn làm việc, cầm lấy điện thoại bàn, bấm dãy số của khoa bảo vệ bệnh viện.

Mấy phút sau, hơn mười tên bảo an bệnh viện đều mặc chế phục đi ra từ trong thang máy.

Trên hành lang đã hoàn toàn rối loạn, tiếng mắng chửi vang vọng ở trong không gian chật hẹp, ngôn ngữ tục tĩu ô uế lại xuyên vào trong tai mọi người. Hơn mười phút sau, cảnh sát cũng chạy tới hiện trường. Bọn họ có lực uy hiếp đối với thôn dân hiển nhiên phải cao hơn hẳn bảo an bệnh viện. Đơn giản hỏi thăm chuyện đã xảy ra, cảnh sát yêu cầu thôn dân và bảo an đi theo mình đi xuống lầu để làm ghi chép, hết thảy lại chậm rãi khôi phục yên tĩnh.

Tống Gia Hào ngồi ở trong phòng làm việc, trong con mắt đều là lửa giận.

Hắn xác thực là muốn đưa cho gia thuộc của Dương Không Sơn một ít bồi thường.

100 vạn, hoặc là nhiều hơn một chút cũng có thể.

Tống Gia Hào cảm thấy, đây là một con số phi thường hợp lý.

Thế nhưng, hiện tại toàn bộ đều đã bị đập phá.

Bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Tống Gia Hào mỗi một dụi dụi con mắt: "Vào đi."

Cửa không có khóa, chỉ là khép hờ.

Đội trưởng bảo an Hà Đại Sơn đẩy cửa ra, cười híp mắt đi vào.

"Tống viện trưởng, đám người Lạc Phượng Thôn thật là đáng ghét ah, lại có thể chạy đến chỗ người để gây sự."

Sau khi mỉm cười chào hỏi, Hà Đại Sơn lộ ra lòng đầy căm phẫn: "Khá tốt ta nhìn thấy tình huống không đúng, tranh thủ gọi người. Khi nhận được điện thoại của Tống viện trưởng, đúng lúc chúng ta chạy đến dưới lầu. Bằng không, đám người đó chỉ sợ là căn bản áp chế không nổi."

Tống Gia Hào ngẩng đầu lên, có chút mỉa mai cười lạnh nói: "Nói như vậy, ta còn phải cảm ơn người?"

Hà Đại Sơn nghe ra khẩu khí của Tống Gia Hào có chút không đúng. Hắn cười mỉa, không có tiếp lời.

Trong gian phòng rơi vào trầm mặc thời gian dài.

Tống Gia Hào bình tĩnh mà nhìn chăm chăm hắn. Qua rất lâu, hắn phát ra tiếng nói nặng nề: "Sau khi ăn xong cơm trưa, người đi một chuyến

xuống tầng hầm. Có mấy chuyện, ta muốn đàm luận với người."

Tầng hầm?

Trong con mắt của Hà Đại Sơn lóe ra một tia kinh ngạc, không khỏi mở miệng hỏi: "Đi chỗ đó để làm gì? Tổng viện trưởng, có lời gì, chẳng lẽ không thể nói ở đây sao?"

Tống Gia Hào cũng không giải thích. Hắn kéo ra ngăn kéo, lấy ra trước đó tờ đơn xin biên chế nhân viên chính thức của bệnh viện, lắc lắc ở trước mặt Hà Đại Sơn: "Lời nói ta cũng đã nói rồi, có tới hay không thì tùy người. Ta rất bận. Hiện tại, người đi ra ngoài trước đi!"

Hà Đại Sơn bị thái độ của Tống Gia Hào làm cho có chút không tìm được manh mối.

Hắn mơ hồ cảm thấy, phải chăng là Tống Gia Hào phát hiện mình đang giở trò quỷ?

Thế nhưng, Hà Đại Sơn lại tin tưởng mình ẩn núp đến mức rất tài tình, những chuyện đã làm qua nên không ai biết.

Lại nhìn nhìn tờ đơn xin biên chế ở trong tay Tống Gia Hào, hắn chỉ có thể âm thầm khẽ cắn răng, ở trong lòng tàn nhẫn nguyện rửa Tống Gia Hào, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, trong miệng đáp ứng, rời khỏi phòng làm việc.

Nhìn cửa phòng đóng kín, sự căm ghét trong con mắt của Tống Gia Hào đã dần dần biến mất.

Hắn thở dài một hơi, lấy ra điện thoại di động, bấm một dãy số. Rất nhanh, trong điện thoại truyền đến tiếng nói của Lưu Thiên Minh.

"Này, có chuyện gì không?"

Tống Gia Hào cười cợt: "Hôm nay ăn xong cơm trưa, người đi một chuyến xuống tầng hầm?"

Giọng nói của Lưu Thiên Minh rõ ràng có chút sốt sắng: "Làm sao, xảy ra chuyện gì?"

Biểu cảm trên mặt của Tống Gia Hào lại có chút quỷ dị: "Đoán xem, là tin tức tốt."

Lưu Thiên Minh ở trong điện thoại suy tư chốc lát, không quá chắc chắn hỏi: "Người đã tìm được nhà ở bên ngoài? Có thể chuyển đi đám người Trần bác sĩ?"

Tống Gia Hào khước miệng hơi có chút uốn cong: "Lại cho người đoán một lần."

Lần này thời gian suy nghĩ của Lưu Thiên Minh có chút dài. Qua gần nửa phút, hắn mới dùng ngữ điệu kích động đã được áp chế rất rõ để hỏi: "Chẳng lẽ, người đã thành công thực nghiệm thuốc miễn dịch?"

Tống Gia Hào không có trực tiếp trả lời đúng hoặc là sai. Hắn lạnh nhạt nói: "Trong điện thoại không tốt để đàm luận những thứ này. Buổi trưa người xuống đây đi! Gặp mặt lại nói."

Lập tức, hắn cúp điện thoại.

...

Hôm nay, nhất định là một tháng ngày hỗn loạn.

Hoàng Hà ôm súng trường kiểu 95 mới được phát xuống vào ngày hôm trước, biểu hiện khẩn trương đứng ở đằng trước một cánh cửa, nòng súng đen ngòm nhắm ngay phía trước.

Nơi này là một tiểu khu cư dân. Năm ngôi cao ốc mới được xây mới cho nên có bề ngoài rất là đẹp, cây cao to trong dải cây xanh còn chưa có chặt đi. Chỉ là nơi đây có giá cả rất cao, số lượng cư dân chân chính vào ở lại cũng không nhiều.

Thời gian hơn ba giờ sáng, trong cục liền nhận được cuộc điện thoại được gọi tới từ đồn công an thuộc khu quản hạt, nói là ở trong tiểu khu này phát hiện hư hư thực thực người mang theo virus lây nhiễm, thỉnh cầu trợ giúp.

Hoàng Hà liền ở ký túc xá đơn thân của cảnh cục, khi Tề Nguyên Xương nhận được tin tức từ trong cục rồi chạy tới, hắn đã mặc áo chống đạn, mang tới đủ loại trang bị vũ khí.

Lấy hai chiếc xe cảnh sát làm trụ cột, ở trong tiểu khu kéo đường cảnh giới. Dưới lầu ngoài cửa, còn có trong dải cây xanh bên cạnh, nằm sáu bộ thi thể đã che lên vải trắng.

Bọn họ đều là người bị nhiễm đã bị cảnh sát đánh gục.

Đối với loại virus có tính truyền bá lực cực cường, phía lãnh đạo cục cảnh sát và quân đội đóng quân đã đạt thành nhận thức chung: Một khi

phát hiện mục tiêu lây nhiễm, nhất định phải ngay lập tức đem nó đánh gục. Đặc biệt là chiến đấu trọng điểm, vị trí nhắm bắn nhất định phải nằm ở đầu của mục tiêu.

Đội trưởng cảnh sát hình sự Tề Nguyên Xương mặc áo chống đạn, trong tay xách súng trường đã chứa đầy viên đạn, đứng ở chỗ rẽ cầu thang, biểu hiện nghiêm túc, nghe bảo an tiểu khu sợ hãi không thôi đang giảng giải chuyện đã xảy ra khi đó.

"Là nữ nhân của căn phòng lầu ba này. Ta cũng không biết vì sao, nàng thật giống là bị bệnh, ở bên ngoài cứ xông thẳng, nhìn thấy người liền nhào tới cắn. Hai người bên căn số 11 cũng bắt đầu chạy tới đây cắn người. Mấy người trực ban chúng ta liền tiến lên ngăn cản, cũng bị bọn họ cắn. Ta nhìn thấy tình huống không đúng, tranh thủ chạy về trạm gác cầm lấy điện thoại báo cảnh sát. Ta, ta cũng không biết vì sao lại như vậy. Bọn họ, bọn họ không chỉ là cắn ah! Bọn họ còn ăn thịt, đem cánh tay, cẳng chân của mấy người kéo xé xuống, thực sự là quá thảm."

LINK Truyện:

Cảm Nhiễm Thể <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cam-nhiem-the-2744306.html>

LINK Chương này:

Chương 123: Bạo phát <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cam-nhiem-the-2744306/chuong-123.html>